

den Afvigelse, at 100 Mand slippe for denne Gjenindkaldelse paa 30 Dage. Men for det Første nærer jeg nogen Tvivl, om det er Meningen, og for det Andet, om det vil blive fastholdt som Meningen. Thi naar disse Mand have ligget inde i 4 Sommermaaneder og ere komne August Maaned igjennem, da komme de til den større Leirøvelse og maa paa denne Maade fortsætte Tjenesten i September Maaned. Naar man nu ikke kan kalde dette en Gjenindkaldelse — thi det er kun deres normerede Tjeneste, der slutter med en større Øvelse i Garnison eller Leir — da maa, naar de skulde indkaldes een Gang, denne Indkaldelse absolut falde paa den 5te eller 6te Aargang. Jeg antager ikke, at Forslagsstillerne mene det saaledes, men jeg siger, at, hvis det er Meningen, er det slet ingen Lettelse for Nogen, da er det akkurat Landstingets Forslag under en anden Form. Dernæst sige de Herrer meget venligt til os i deres Forslag, at den tidligere paabudne Indkaldelse til Reservebataillonerne bortfalder. Ja, det er temmelig naturligt, synes jeg. Den bortfalder, naar de flaa Reservebataillonerne ihjel, og af Afsen lade opstaa Liniebatailloner. Thi naar slet ingen Officerer, Baaben eller Nogetsomhelst eksisterer, og der heller intet Mandstab indskrives i Reservebataillonerens Ruller, veed jeg ikke, hvor de ville faae Øvelser fra. Men jeg maa berigtige den Vildfarelse, man har, dersom man tror, at dermed de Aargange, som nu komme ind til Reservens Øvelse, 5te og 6te Aargang, slippe for Indkaldelse og kunne blive færdige med deres Indkaldelse før. Det er en Feiltagelse; thi den Furnus, man har lavet for de 30 Batailloner, gaar ud paa, at det ene Aar kommer 5te Aargang ind ved een Bataillon og det andet Aar kommer 6te Aargang ind ved en anden Bataillon, saaledes at det samme Mandstab vil komme ind, og de samme Klager fra næringsdrievende Borgere over det Ophold, der voldes dem ved disse Gjenindkaldelser, ville vare ved. Igeoverfor dette, som de Herrer have søiet til vort Forslag, hvilket vi mulig kunde have fastholdt lige overfor andre rigelige Indrømmelser, har det aldeles Intet at betyde, at de Herrer til Gjengjæld for denne Indrømmelse til Landstinget, have faaet de 1,000 Mand fri til Zulegrøden. Thi dette Sidste, at unge Karle paa 22 til 23 Aar, der endnu ikke have sat Bo eller i alt Fald ikke burde have sat Bo, slippe for Vintertjeneste, hvad har det at betyde lige overfor, at næringsdrievende Borgere paa 27 til 28 Aar, naar de have sat Bo, indkalbes til gjentagne Øvelser? Nei, de Herrer skulde have taget denne ene Gangs Indkaldelse noget nærmere under Overveielse, saa vare vi nok komne lidt lempeligere til det, end saaledes som de Herrer nu have stillet det op. Sikkert er det, at det ikke er det Samme som det, de have stillet op alle de andre Aar; men det lader jeg

ligge (Bojzen: 1872!) 1872, det er sandt. Det ærede Medlem slaar en Streg over sine indvundne Erfaringer og sit lange Studium af alle disse Forhold. Han har Lov til at gjøre det, det er maaste endogsaa den eneste Maade, hvorpaa noget Forsøg paa Redning ud af denne Stilling er mulig. Jeg siger kun Forsøg, naturligvis ikke Redning.

Saa komme vi til Militærarbeidernes Stilling. Derom sagde det ærede Medlem, at man iaar havde taget Grimen, og saa syntes han, at man ogsaa kunde give Hesten, med andre Ord, iaar har man paa Grund af Tjenestens Beskaffenhed fundet sig i, at 160 Kombattanter skulde besørge den tidligere Militærarbeidertjeneste ved Trainafdelingen. Men da vi have gjort det, siger det ærede Medlem, kunne vi ogsaa godt tage 350 Mand fra Kombattanternes Klasse til Feste-pasfere og Eggvogtere, hvilken Tjeneste dog tidligere er bleven besørget af Militærarbeidere; men det Hele bliver derved til 510 Kombattanter aarlig, som man tager fra den udfsevne Masse og flytter over til den Tjeneste, som Militærarbeiderne have haft; men ikke blot dette, men hvad gjør man videre ved dette store Indgreb i de Krigsdygtiges Tjeneste? Man forandrer de Hovedregler, hvorefter Hærløven dog forlanger, at Sæssionernes Bedømmelse skal finde Sted. Vi kunne ikke ellers her paa dette Sted indblande os i Sæssionernes Bedømmelse af, hvor mange der bør kasseres. Det henhører som bekendt under Værnepligtsloven, og Justitsministeren har Eneraadighed over Sæssionernes Maade at bedømme disse Sager paa; men Grundprincippet maa vi opretholde, og det have vi høvdet siden 1867. Man har rokket adskillige Gange ved os, at vi dog maatte sørge for, at der var nogen Tjeneste for Militærarbeiderne, for at det ikke ligefrem skulde staa i Sæssionernes Magt at sige: Du skal være Soldat, og Du er fri; men jo mere de Herrer skyde den Grændse bort, og jo flere Militærarbeidere de give aldeles fri for Indkaldelse, medens de forlange, at tjenstdygtige og vaabensføre Karle skulle besørge denne Tjeneste, desto større Herredømme give de Sæssionerne under Kassationssystemet. Det er urigtigt. Det Forslag, som de ærede Medlemmer her have stillet, — jeg begaar ingen Indiskretion ved at sige det, — findes ikke i Landstingets Lovforslag. Det gaar yderligere i den Henseende, end Landstinget er gaaet. Landstinget har ikke ovovet dette. Det har forsøgt at stille det op som en finantsiel Indrømmelse, men naturligvis erkjender Enhver, at det er et bestemt Brud paa det Princip, som vi navnlig have høvdet, og hvis Fravigelse vi have ønsket at komme tillids paa anden Maade ved Forhandling med Justitsministeren om Undersøgelse af Sæssionens Resultater, saa at vi kunde faae det Princip høvdet, som vi nedlagde i Hærløven af 1867, og som